98

Kellel kõigil, mitte mööga ja pusfa, enge kirwe ja kangõ
ütleb pidise olõma. Meer esi rõõt Wapskowa lüna poodisse
põige jänehemba ja pisemba kõudse kaafa, — ja nii lätu
ta tuhanda jõomehega, nüge jmurõ fõtte, kelleleh timä,
kui mõni põõlis, oma kõskmise ja kammondamisega
ette. — Mõnigi hää kõrä nigahar läte pärägi, oma alasti
ülemba juhatusel, kõime poole edesi, — fõsi oll üte ilmatu
jmur kohor tamm, üte oro nõdsa pääl kasumah. Kiiriä
poolt tjühte meer oma kärväega, kooni kenulfale tammele
kogoni ligi fei. Sõõlta käsk ja kammand: „Rägoge selle
jmurõ tammõ jmurõ, 18 me füle kangusele rollale, nina otõke
timä vitt-jmur (jmur mis püsti noa fesse läbet) ka tallah!"
Nüge kuseikuulose, osutsiva kõik tuhat meest, hügle-tammõ
jmuri ja jmuretõõsi tallah õlma. Mõnõ raiva kõrwertega,
mõnõ kangutsiva kangiga, mõnõ kammiva mulda ja maad,
rogojide ja kangutajide ees kõrvale. Mõni kõõgi rahe fei
tubliste tüõd tellis, nink tammõ vitt-jmur tulli jõ rõllä.
Nüüd käsk meer: „Minge nüüd poor müchi korgõ tammõ
lehtwa üler, ja pantke selle kõudse kats otsa, jmma kõ-
vaste kinni!" Sedamaid läts ka poor müchi üler, nink
kõudiwa kõudse mõlemba otsa kõwaste tamme lehtwa kinni,
ent esi tulliwa noa moka. Nüüd noasti jmurt tammõ,
tuhanda mehega, üteh jõuh, mooka kiskma. Tuhandest me-
hest olli, ühendeh, ütlemädä suur jõud, midä noa tugewa kõud-
je teel tunda anniwa, jmurõ kurwa kõõskamisega. Kõrda kolm
fei tõmmatse. — ja jmur hüple tamm, oma laja kahara kroonï-
ga, lammõs, kärnsa vägisemisega mooka, mille mon ka
timä vitt-jmur, kui mõni künni-mineja lehmä-haud, kendä
äsitsilt taiwa poolt pistü üler lei. — Oh imelidsu nätlikst, mis
nüüd tamme vitt-jmurõ ofõnõlõ tulli: Wett purgar fõsk, kui
pütü-pumiist, jmurõ kohisemisega rõllä. Sõõmehil oll rasu
unmi rõõvit, kärvit, kangi, ja muud kroomi ees ärä koor-
da, fst kõik nõtuse ümbre mooka kolkenu tammõ, otjuwa wõe
oll, ja neegelsõr raejale rasta, nüge mõni ilmatu jmur jõrw
Kui vett tammõ võda jmurõ kõltsh, üks inimõ ja inimõ
üler põisa — noor jmur jõrw, Wapskowa poole kendäle tied
tegemä ja murdma, — nink fei nii rüsi jmurõr jõeri, kes
fõsi semon, tust tomat pöörvat, õkwa kõõneeste, ja neide ilmatu
nõteh, jmure mooka kolkenu tammõ, kõiki jmurde ja ostega

29

uma fälu pääle rõõt, nina kõigega, kui mõnõ kurwa raak-
jeskõigega, Wapskowa poolõ edesi purjetar. Solomehel kin-
dälgi, päälo imestämi kõõmeerte, olli jee õttemi uskmada
esi, et jeeforma rahwa tammõ vitt-jmur nii ütlemädä
pallo rett rõllä rookar, mis uma jmure jooskmisega,
nägega jmurõ, ringerdi-rongerdi käüjä oro, kendäle tees
tegõ. Weel mitme mitme pääwä peräst fai Solomier oma
kõõnägega Wapskowwa, kuna jõgi jõ oma murdsa otta-
ga, mitu kümme werta maad, ola nuol lüna olli.
Wapskowalise ilmiwa tees-ja rõõmu-gisõrit, kui nõiwä,
et esi ilma ridämädi, päälegi nii jmurel mõõdul,
neide lüna nüle ola tull: — Ent pia naas imä-jõgi nii
jmurer ja torrõt paisuma, et terwe lün uppumist pelgämä
naas, ja noa ütel meelel userdate nõum peniwä, lünale
kiwist rälli ette tetä, et jõgi oma rallatuse, ja meelewalu-
jega lüna kindä tie-roor ei tie. Nõum oll peetü, ja nii
nasti ka tegemä, nink mõnõ kum aja peräst fai lünat
kuine rall ieh, mis porhelladi weel alale om. ——

Ent mier fai uma lubatu daani, kõige paremba maja
Wapskowast perise, raha ku ropa, fõõdi ja jõoki, nii palio, ku
kulla. — Nüüd, kuna mehel jo ni korge eho kõrd kõeh oli,
nüüd teda ka kõige riddamb kaupmier, umale poolõ praossi-
rale. Sõõl weel tull, kaupmehe pümehet prowwat nõteh,
mehele mielde, kuir tälle filmä paewa, ku mõndsa nooriskõle.
Temä, kui oiker meer esikü, felet palgamada oma kenulmise
lugu kõige kaupmehele ärä, kuir ta prowwa nägewät rõip
feija. Ilma notsalda, hoida peräst, sõprutse furnid, ond timä
jmure tewer loomise palause kaupmehe kätte, ker rõõmuse
orjä tuku, umale prowwole ärä plet. — Pümmel prowwatsejel
er tubi kõik õmmer õõkene und filmile. Õigõ raeva, kas tale-
si aigu oll ta jo ümah lusti-aigah, ja nüüdse taiwast tulnu,
kaina kartakt kooka, kõpsõtlõ korbidõsõ fise. — Nii mis kui
ta sõel lomah ummi filmi, kõrda kolm kämmädü oll,
noor ta jo reetsi esi selgõt rõppama. Weel kämmär timä
kõrda kolm, — ja oh imne lugu! Silma felektüwä ja klaaruwa
õra, nink sai nii ilosat, ku mehele minejat mõrsjal.
Suure rõõmu ja kõõneelega tull ta omma torrõ tagasi, ei
kaupmehe ja kõige peore üler, umasse filmä-näjemise rõõ-
must ja wõtma. Ker olli nüüd rõõmsamb, kui kaupmehe